

ligretlige Servitut skal gælde, er Forholdet det, at man ikke blot medtager Skove, der blev fredet ved Forordningen af 1805, men ogsaa Skove, som senere er blevet fredet ifølge tinglæst Deklaration. Naar Ejeren frivilligt har ladet tingløse Deklaration om, at den skal opretholdes som Fredskov, saa skal Almenheden ogsaa der have Ret til at færdes i ubegrænset Omfang; det er en haard Straf for at have tinglæst Deklaration om, at den Skov, man selv har plantet f. Eks. ved Hovedgaardsjord, skal være Fredskov.

Naar man kan bestemme sligt i et Lovforslag som dette, naar man kan foreslaa noget saadant fra Regeringens Side, vil jeg nok spørge, hvilken Risiko private Ejendomsbesiddere løber, naar de ved Overenskomst med Naturfredningsnævn faar tinglæst Dekclarationer om, at andre Arealer paa deres Ejendom skal være fredede, Arealer, der, som det staar allerede i den gældende Lov, og som det er gentaget i Lovforslaget, har væsentlig Værdi for Almenheden ved deres Skønhed eller Ejendommelighed. Naar der er læst Deklaration paa, at saadanne Arealer er fredede, hvorfor skulde der saa ikke straks umiddelbart efter kunne komme en Lov fra den højtærede Landbrugsminister, som siger: Her er et Areel, som er fredet ved tinglæst Deklaration, ergo har Almenheden Ret til at færdes her ligesom i private Skove? Det er rare Udsigter, der derved aabnes for private Ejere, som gerne vil imødekomme Naturfredningsforeningens Ønsker om Bevarelse af de smukke Steder og Egne her i Landet. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at det blev Tilfældet med de gamle Herregaardsparker, ogsaa de har jo en særegen Skønhed og ofte en særegen kulturhistorisk Værdi. Jeg har ofte haft Lyst til hjemme paa min Egn at lade tingløse Fredningsdeklaration paa den gamle Park, de gamle, 250-aarige Alleer, saaledes at jeg kunde være sikker paa, at — naar min Slægt en Gang ikke længere havde Raad til at sidde paa det Sted — saa ikke en eller anden Plutokrat fra Byerne, en Gullaschbaron, Mennesker, som ikke altid har den samme Sans for Naturværdier som de Ejere, der har boet paa Stedet gennem Generationer, mishandler dem. Jeg vedgaar, at selv om jeg her har været haard mod Almenheden, er der dog intet, jeg

frygter mere end Plutokratiets Proletarer, dem har jeg set en hel Del til, og de er for mig langt værre end Almenheden; har jeg Valget mellem at løbe Risiko for Plutokratiets Misgreb eller at stille mine Besiddelser under Samfundets, under Statens Beskyttelse, saa vælger jeg absolut det sidste. Det er imidlertid en ikke ringe Risiko for en tidligere Majoratsbesidder at foretage noget saadant, for sæt, at jeg nu lod tinglæse en saadan Deklaration paa Parken hjemme, saa den altsaa blev fredet Omraade, og saa den højtærede Landbrugsminister kom her med et Lovforslag, hvorefter Almenheden skal have Lov til at færdes i Parker, der er fredede ifølge tinglæst Deklaration, ligesom i fredede Skove, saa vilde det være meget uheldigt, ogsaa for fremtidige Ejere. Men hvorfor skulde det ikke godt kunne ske, naar vi nu har set, at den højtærede Minister fordrister sig til at lægge et Forslag som dette om Skovpoliti paa Rigsdagens Bord?

Efter den Erfaring, jeg har om Almenheden, vil jeg sige, at den paa min Egn gennemgaaende opfører sig upaaklageligt. Hjemme i Parken har Almenheden Adgang overalt i Haven, overalt i Parken fra 1. Maj til 1. November fra Kl. 1 til 6 hver eneste Dag hele Sommerhalvaaret, og jeg har aldrig haft noget at beklage mig over. Det har ofte forbavset fremmede, som jeg har haft i Besøg, at se ikke Hundreder, men et Par Tusinde Mennesker færdes i Parken, uden at der røres en Gren, en Blomst eller et Bær. Jeg har hørt holstenske Godsejere sige: Det er utroligt, at Publikum i Danmark er saa velopdraget; hvis vi vilde gøre noget lignende nede hos os, vilde Haven være raseret i Løbet af nogle faa Dage; det kunde slet ikke lade sig gøre.

Hvad Skovene angaar, har jeg de samme Erfaringer. Paa adskillige Steder i Skovene har Almenheden ubegrænset Adgang, ikke alene til at færdes, men til at opholde sig, saa meget de vil, og saa længe de vil; og paa andre Steder, hvor de ikke har denne Ret, har de i det mindste Færdselsret. Der er hidtil aldrig nogen, der har klaget, og aldrig nogen, der har følt sig brøstholden eller har fundet denne Tilstand urimelig. Men hvorledes vil det gaa i det Øjeblik, der ikke er Tale